

Spomenula som si na jednu príhodu, čo by možno mohla byť zaujímavá... Kedysi, keď to letelo, dala mi moja mama urobiť kozuch z kórejských psov. Nevieť, či si na to pamätáte, ale bola to veľká móda. Taký kabátik do pol pasa a bolo to aj teplé. Teda tam hore, kde to krylo telo.

Vždy som sa ale v ňom cítila trochu robustná, nemala som ho celkom rada. Ako prestal byť v móde, skončil v skrini a som sa ňo ani nepozrela. Keď sme sa rozhodli vyťahovať pred, plánovala som ho niekomu dať. V navale vybavovania som ňo zabudla a tak v posledný deň pred odchodom som ho dala aj s ostatnými vecami tete, aby ho buď niekomu dala, alebo vyložila pred dom, kde si ho hocikto môže zobrať. A odleteli sme pred.

Keď sme sa ako tak usadili, moja teta začala pripomínať kozuch. Silou mocou mi ho chcela poslať, že ved sa v zime zide. A mňa oblievala hrozo, že ten kozuch za mnou dorazí. Nevieť presne, ale získala som k nemu az odpor. Nezniesla by som ho na seba. Ona to nechápala a ja som mala čo robiť, aby ho nezbaliť a neposlala. Ona je veľmi setrnatá, nič nevyhodí, tak kozuch nevyhodila. Ja som si ale myslela, že je to dávno zanehané a už sa s ňím nikdy nevidím. Ale - život všetko mení. Moja dcéra sa vydala do Európy a pri jednej návšteve Slovenska jej teta pribaliť darček pre mňa, môj starý, dobrý kozuch... Neverila som svojim oči, keď som sa k ňím nastahovala a ten môj starý kamos ma už čakal v skrini. Nikdy som si ho na seba nedala, ale som ani nemala silu ho odniesť do charity a tak tam len tak visel.

Jedného dňa som si konečne našla svoj byt a odstahovala všetky svoje veci. Na kozuch som ani nepozrela, len som ho tam nechala visieť bez jediného slova rozlúčky. A môj zat ho potom odniesol do charity, tak ako som to ja vždy plánovala.

V novom bydlisku mám suseda, veľmi setrnatého človeka. Pomáhal mi pri zariadení. Pribil mi obrázky, urobil policku. Je už staručký, nemá veľmi dobrý vkus, ale čo treba, to sa u neho nájde. Pravdu povediac, jeho byt je plný "potrebných vecí." Ale vie všetko opraviť. Jedného dňa mi zazvonil pri dverách, že niečo pre mňa má. A so svojho bytu vysiel s kabátom starostlivo zabaleným v igelitovom obale. Keď som otvorila zips, vnútri sa skrýval môj starý kozuch!!!! Neverila som vlastným oči. "Nasiel som ho v charite a hneď ako som ho zbadal, som si pomyslel, že by Vám celkom padol. Je nový, skoro vôbec nenosený....."

Tak to je všetko na dnes...

Prajem všetko dobre,

DANIELA